

MOEDERTJE GOD

Serie De Kunsten

Minou, zou je mee willen doen aan onze diensten??

Een simpele vraag van Juut met zowaar een simpel antwoord mijnerzijds. Ja. Het was eruit voor ik er erg in had. Heerlijk. Want wat ik vooral voelde was de opluchting en de kracht van een simpel antwoord. Er was geen strijd geweest, geen twijfel, geen hulpeloosheid, geen verwarring. Ik had vertrouwd op mijn innerlijk weten. Hoofd en hart congruent. Zo ken ik mezelf weer. Alles onder controle. Hoera. Dat het leven vol met simpele vragen en antwoorden mag zijn.

Er was een snelle ja, want er was een zoete herinnering aan het verleden. De sirene vieringen in 2010 zoals Juut ze juist al noemde. Ik dacht terug aan hoe ik, opgevoed in een rood socialistisch nest met lichte religieuze antipathie, vooral overal een antwoord op had in die tijd. Ik was cabaretier en die weten het hè... die doen alsof ze het niet weten... maar trap er niet in want ik was keihard bezig het te weten.

En hoe ik voor het eerst, hier in het kantoor aan de Spuistraat de ruimte voelde om de wezenlijke vragen te laten klinken. Ik dacht aan lieve Ko, onze gesprekken, aan Juut, aan Claartje, aan Arjan Broers die mij jaren later hier weer terugbracht op deze plek. En hoe ik toen samen met o.a. Erik Borgman een heuse conferencepoging deed binnen het project Cabaretiers en Predikers. Een feest. Want, ik voelde mij opnieuw en voor 't eerst sinds lange tijd weer als een vis in water in een ruimte waar de grote vragen opnieuw mogen klinken, resoneren, zingen.

En nu mag ik hier weer staan, geluksvogel die ik ben. Ik denk aan mij moeder, die in een web van vragen zonder antwoord leeft. En ik neem de ruimte en de uitnodiging om een vraag te laten klinken waar ik het antwoord niet op weet.

Hoe zorg ik voor haar die mij met de grootst mogelijke zorg ter wereld bracht, die mij voedde en liet groeien Wat ons gemaakt heeft moet ook geholpen worden. Hoe?

Een vraag uit nood gesteld, omdat de aangeboden zorg ideeën dreigen dood te lopen in diepvriesmaaltijden, magnetrons met hele kleine cijfertjes, een sleutelkluisje naast de voordeur, en 10 verschillende vrouwen die wekelijks doen alsof ze een heel klein team zijn. En wiens grootste zorg het is dat mevr. Bosua haar medicijnen op tijd heeft genomen. Die zijn op tijd genomen die zijn echt op tijd genomen, dat lees ik in iedere rapportage en ook dat ze kribbig is en mevr. noemde mij een kreng. Ja want mevr. haar concept van werkelijkheid is nogal aan verandering onderhevig en i.p.v. die maaltijd zou je haar even vast moeten houden, wiegen, zingen op leven, kom ik ben bereid tot werk en feest tot hulp en strijd..

Misschien niet helemaal slim, maar uit reflex bel ik mijn moeder om raad misschien dat zij zelf een antwoord heeft.

Mijn moeder neemt op en stak meteen van wal. 'Kind, kind, kind, de telefoon gaat maar ik zie 'm nergens liggen'.

'Mam, daar spreek je nu in'. 'Nee lieverd dat is de afstandsbediening'. 'Nee mam anders kunnen wij elkaar toch niet horen'. Nee, niet tegenspreken. Niet tegen in gaan, afleiden, meepraten, zorgen dat ze binnen blijft en niet de straat op gaat.

'Ik ben toch niet gek ik zoek dat staafje met die nummertjes erop. Dat kleine witte staafje waar jouw naam soms ook verschijnt. Afstandsbeding van de verlichting, had ik nooit moeten kopen. Ik heb het de hele tijd in mijn zak gehad. Nou ik ga wel even naar de winkel'.

Nee mam, je kan niet meer naar de winkel. Het is avond, je gaat zo naar bed. Nee niet tegenspreken. Niet tegen in gaan,

'Ik ben net opgestaan lieverd'. Hmm.

'Kijk eens hoe laat het is'

'Dat kan ik niet meer zien want ik krijg de lichten niet aan want m'n telefoon is weg'.

'Ik heb zo 'n knop voor je gekocht, waar je op moet drukken en die de tijd zegt..'

Hier helpen geen apparaten meer.

Minou, waar is dat staafje? Wie is hier in huis geweest? Waarom doet niks 't meer? Mijn moeder heeft al heel wat onbeantwoorde vragen moeten verdragen

Ik besluit haar niet te vragen wat mij op mijn hart ligt en snap dat ik gedwongen wordt het antwoord te gaan geven. Ik verzin een project. Ik vraag hulp.

Ik trek de wijk in met mijn moeder op mijn rug, in mijn hart. Ik spreek met Zohra, met Ilham, Nezima, Hajet, Shivana, Stella, Eunice, Parwin, Gohla, Patricia, Narine. Vrouwen van over de hele wereld. Ik stel hun allemaal de vraag hoe zorg jij voor je moeder? En leer me haar dans? En ik val in 1000 en 1 verhalen over moeders. Moeders die achterbleven in Marokko in Kenia, Syrië, Dochters die een jaar lang huilden. En pas rustig werden bij 't krijgen van hun eerste kind en er daarom nog een namen en nog een en nog een. Moeders die manipuleren met zorgaandacht, dagelijks nieuwe ziektes verzinnen, een psychotische moeder die in huis woont bij haar dochter die ze niet meer herkent en uitscheld en iedere dag woedend is waarom haar dochter niet is thuisgekomen, want die zou haar wel begrijpen. Een les in verdragen. Ik leer over opoffering, over volharden, over delen van verdriet.

Ik noteer prachtige verhalen, we dansen dwars tegen de artrose in. Ik zoek een nest, een zee van zorgende handen voor al die moeders.

Er zal vast een mooie nieuwe voorstelling van komen. Maar pas bij Zohra op de wit leren bank kantelde mijn vraag. Bij jouw ouders Minou mag je nooit dit doen... pfff, slecht voor jouw hart, slecht voor haar hart...niet vergeten het paradijs ligt onder de voeten van je moeder.

Wat als ik de zorg voor mijn moeder tot iets goddelijks verhef ?

De afstandsbediening als leerschool, de wanen de meester.

Een vraag tussen vrees en verlangen in. Dat ,Minou, zijn de juiste vragen sprak mijn leermeester Jan Kortie. Die vragen moet je leven.

Wat als ik de zorg voor mijn moeder tot iets goddelijks verhef. Wat gebeurt er dan in mij. Hoe zou mijn ambitie er uit gaan zien? Wat ga ik laten? Wat ga ik veranderen? Hoe ga ik mijn tijd indelen, Hoe zouden wij onze samenleving inrichten? Zijn er nog verzorgingshuizen, hoe zien die er dan uit? Wat maken we belangrijk? Wat gaat ze mij opnieuw leren over het leven?

Oh ja, zei Jan, en vergeet geen hulp te vragen.

Bij deze.

Laat ons zingen.

Minou Bosua